

MARIE MAJEROVÁ (1882 - 1967)
HAVÍŘSKÁ BALADA (1938)

Majerová, M.: Havířská balada, Československý spisovatel, Praha 1982, patnácté vydání

Příběh se odehrává v Čechách, v Sasku a ve Vestfálsku, v období krize před první světovou válkou.

Kniha je členěna do tří částí. První část je stylizována jako vyprávění hlavního hrdiny o tom, jak se dostal z Čech až do Saska, kde hledal práci. Nakonec ho vypátrali a on musel znovu na vojnu. Druhá kapitola líčí v přítomnosti život ve Vestfálsku (stát potřeboval uhlí, proto se směl vrátit zpět) a poslední část je celá napsána jako rozhovor ženy hlavního hrdiny s jeho z Anglie se vrátivším přítelem po dvaceti letech.

Hlavní postavy

- *Rudolf Hudec*

Zběhlý voják, horník, měl přítele Milfaita, ženu Milku, aby dostal práci, vystupoval pod jménem Jan Zvonař

Proto, že zběhlého vojáka nikde nechtěli zaměstnat, rozhodl se Hudec změnit si jméno. Začal si říkat Jan Zvonař a odstěhoval se za práci do Německa, konkrétně do Saska. Zde se naučil německy, přijali ho v dole jako horníka a posléze za ním přijela jeho dívka, se kterou se oženil a měl s ní děti. Vedlo se jim docela dobře, ale v přepychu rozhodně nežili. Našel si věrného přítele Milfaita, který mu pak v dole zachránil život. Byl to zároveň jeho druh, s nímž pracoval. Byli dokonale sehraní, a když je chtěli rozdělit, svérázný Milfait se rozhodl, že se oba raději práce v dole vzdají. To bylo trošku unáhlené, Hudce práce na povrchu nebavila a Milfait žádnou neměl.

Ten se za nějakou dobu rozhodl odjet do Vestfálska za práci. Hudec ho zpočátku nenásledoval, ale když začal mít jeho syn konflikty s tamějším učitelem, odstěhoval se s celou rodinou za přítelem.

Tady pracoval znovu v dolech, ovšem policie ho tu našla a on musel narukovat.

Druhá část knihy začíná jízdou ve vlaku v zasněžené, pusté krajině. Tento vlak plný vojáků byl přepaden nepřátelskou armádou a Hudcovi se podařilo uprchnout. Protože stát, oslabený válkou, potřeboval suroviny, hlavně uhlí, směl se vrátit zpět a pracovat v dolech. Ovšem válka ho změnila. Byl tichý a zamklý. Ale časem si začal znovu zvykat a otvíral se okolí.

Se svojí ženou Milkou měl spoustu dětí, chlapců. Už ve čtrnácti letech šel nejstarší z nich pracovat do dolu. Nedlouho potom explodoval téměř celý komplex tamějších dolů a on tam, společně se stovkami dalších horníků, zahynul. Pro Hudce to byla těžká ztráta, všemožně se snažil zachraňovat uvězněné přátele. Nastalo období krize, všichni měli málo peněz a jídla. Milfait utekl do Anglie, kde se mu dařilo velmi dobře.

Poslední kapitola pojednává právě o Milfaitovi. Vrátil se do Čech a chtěl navštívit přítele. Doma zastihl však jen jeho ženu. Ta mu vyprávěla o tom, jak žili a co dělali těch dvacet let, co se neviděli. Jak byli zoufalí, neměli téměř žádné peníze. Hudec přišel v dole o dva prsty a pak už jen těžko sháněl

práci. Odstěhovali se z Vestfálska zpátky do Čech. V dolech dostal odstupné 700 Marek, které si chtěli nechat, ale utratili je, protože oba neměli práci. Cestovali po Čechách, Hudec občas dostal nějakou práci, ale většinou ne na dlouho. Nakonec skončili jako žebráci, s čímž se Hudec nemohl vyrovnat.